

З Новим роком та Різдвом Христовим!

РІД НАШ КРАСИЙ, РІД ПРЕКРАСИЙ!

ОТЧИЙ

ЧАСОПИС
РІК ЗАСНУВАННЯ
2002
СІЧЕНЬ
Число 1 (157)
КИЇВ 2015

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

Палкий привіт учасникам щорічного земляцького загального зібрання!

РІК сподівань і звершень

Ось і залишився позаду ще один рік. Був він наповнений великими випробуваннями і для України, і для всіх небайдужих її громадян. Наше земляцтво теж не жило осібно. І коли на київському Майдані палали революційні багаття, їх полум'я обпикало наші серця, і коли проливалася кров мирних протестантів проти бандитського режиму – ми не стояли осторонь. Як не сповідуємо горезвісне "моя хата скраю" і нині, коли гримлять загарбницькі гармати в славних козацьких донецьких степах. Ми були єдині з кращими синами й доньками українського народу, як не бачимо себе поза барикадами волі й далі. Тож не дарма навіть традиційний вихід по священних водах Дніпра не відбувся влітку – бо не до розваг було.

Нині, коли з календаря вітер вічності зриває останні листочки, подумки повертаємося назад, перебираємо наші громадські справи, бо вступаємо в рік передувілейний, до якого хочеться підійти як ніколи згуртованими, збагаченими добрими справами, великими здобутками членів нашої земляцької родини. Як і раніше, злагоджено працювала Рада, вибудовуючи генеральну лінію роботи колективу. Та, поза сумнівом, основна діяльність земляцтва відбувалася в районних відділеннях. Саме через них ішло плідне співробітництво з районами Чернігівщини, що переживали не найкращі часи в державотворенні, як і в повсякденній споконвічній праці. Тому ми так гордимось тим, що на малій батьківщині зібраний рекордний урожай зернових, що сіверяни, незважаючи на неймовірні випробування, не впали в розпач, зневіру. Ми відчували це, буваючи на різних святах та ювілеях, допомагаючи землякам вирішувати різні спра-

ви в столиці. Особливо активно працювали Козелецьке, Прилуцьке, Ріпкинське, Бобровицьке відділення. На висоті патріотичного руху виявилось й ветеранське об'єднання, в якому вдало поєднався великий досвід учасників Другої світової війни й енергія воїнів-інтернаціоналістів.

Відбулися чергові зміни керівництва в деяких районних відділеннях. Сподіваємося, що нові лідери не опустять планку того, що робилося донині, що в наші лави прийде й енергійна молодь, без якої ми не маємо майбутнього. Чернігівське земляцтво брало активну участь у діяльності Асоціації подібних громадських об'єднань, бо Україна в нас одна для всіх, саме вона нас єднає для того, щоб боротися за горду європейську державу, а не підніжка імперських сусідів.

На зачinki нового року зберемося знову великою родиною, аби порадіти своїй многості й силі, послухати друзів і щось своє сказати, привітати у своїй столичній родині тих, хто нині множить добро на рідній Сіверщині, ударити лихом об землю і повірити, що нас ніхто не здолає, доки ми дихаємо вітром свободи й підставляємо один одному плече.

Тож з Новим роком усіх земляків, з новими надіями на мирний розквіт землі, яка простелила нам перші стежки під ноги! Слава Україні!
Рада Чернігівського земляцтва.

ДО УВАГИ ЗЕМЛЯКІВ!

Повідомляємо, що річне зібрання Товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві відбудеться 16 січня 2015 року у Міжнародному виставковому центрі (м. Київ, Броварський проспект, 15, павільйон 1-А).
Запрошуємо на земляцьку зустріч з родинами (друзями).
Початок реєстрації з 16 години.

Не можна, мабуть, інше, як тільки горем да бідою, довести людей до розуму.
Пантелеймон КУЛІШ

У СІЧНІ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ:

ХІЛЬЧЕВСЬКИЙ Володимир Васильович – 90-ліття. Народився 17 січня 1925 року в м. Бахмач Бахмацького р-ну. Працював завідувачем кафедрами опору матеріалів і технології конструкційних матеріалів Національного технічного університету України "КПІ". Автор біля 300 наукових праць та винаходів.

Заслужений працівник народної освіти України, доктор технічних наук, професор. Лауреат численних іменних премій. Має 14 державних нагород, кавалер ордена "За мужність". Учасник Великої Вітчизняної війни.

БОРОДА Андрій Андронович – 85-ліття. Народився 2 січня 1930 року в с. Подище Прилуцького р-ну.

ХОМЕНКО Михайло Андрійович – 85-ліття. Народився 2 січня 1930 року в с. Кунашівка Ніжинського р-ну. Працював хірургом, заступником головного лікаря з медичної частини Київської обласної клінічної лікарні. Відмінник охорони здоров'я України.

Учасник ліквідації аварії на ЧАЕС.

КАЧУРА Олександр Степанович – 80-річчя. Народився 1 січня 1935 року в м. Семенівка Семенівського р-ну. Академік АНУ, Академії економічної кібернетики України. Герой України, член колегії Міністерства промислової політики України, член правління Асоціації "Київ" з питань промисловості і зв'язку. Кандидат технічних наук, професор.

Лауреат Державної премії України. Нагороджений орденами Трудового Червоного Прапора, "Знак Пошани", медаллю "За трудові досягнення" та іншими відзнаками.

КОВАЛЕНКО Віталій Дмитрович – 80-річчя.

Народився 2 січня 1935 року в с. Плиски Бахмацького р-ну. Був начальником Української державної помологічно-ампелографічної інспекції в галузі плодоводства та виноградарства Міністерства сільського господарства України, інженером на ДП Український державний науково-дослідний інститут проектування міст "Діпромісто". Нині голова громадської інспекції Київської міської організації українського товариства охорони пам'яток історії і культури, член Великої Ради. Журналіст.

ВАСЮК Сергій Миколайович – 80-річчя. Народився 4 січня 1935 року в с. Ставицьке Козелецького р-ну. Працював на керівних посадах у Міністерстві меліорації та водного господарства, Міністерстві торгівлі; останнім часом – інженером I категорії Торгово-промислової палати України. Учасник ліквідації аварії на ЧАЕС.

ВЕЛИЧКО Микола Іванович – 80-річчя. Народився 20 січня 1935 року в с. Нова Басань Бобровицького р-ну. Працював геодезистом, юристом у різних галузях народного господарства. Інвалід II групи.

ТКАЛІЧ Олександр Антонович – 80-річчя. Народився 20 січня 1935 року в с. Рівчак-Стеланівка Носівського р-ну. Працював начальником військової торгівлі Київського гарнізону. Заслужений працівник торгівлі України. Ліквідатор аварії на ЧАЕС I категорії.

РЕПА Всеволод Петрович – 80-річчя. Народився 27 січня 1935 року в с. Новий Білоус Чернігівського р-ну.

ОЛИЧКО Олександр Григорович – 75-річчя. Народився 1 січня 1940 року у м. Барвінкове Харківської обл. Працював у різних газетах, Укрінформі. Автор багатьох книг поезії.

БУКАТИЙ Микола Михайлович – 75-річчя. Народився 2 січня 1940 року в с. Гусачка Менського р-ну. Працював на посадах економіста, техника, інженера, фотокореспондента. Автор багатьох статей в "Отчому порозі", краєзнавчих та інших досліджень, надрукованих в інших виданнях.

ТАЦОХА Микола Петрович – 75-річчя. Народився 16 січня 1940 року в Семенівці. Працював інженером-будівельником Головкиврембуду, Київрембуду.

ТРЕТЯК Валентина Степанівна – 75-річчя. Народилася 17 січня 1940 року в с. Стодольні Куликівського р-ну. Працює завідувачем неврологічного відділення лікарні № 4 Залізничного р-ну м. Києва. Лікар-невропатолог вищої категорії. Ветеран праці.

СЕРЕДА Віра Кирилівна – 75-річчя. Народилася 21 січня 1940 року в Бобровиці. Працює бібліотекарем Київської середньої школи № 319 ім. В.Лобановського.

МАРЧЕНКО Олександр Феодосійович – 75-річчя. Народився 23 січня 1940 року в с. Стара Басань Бобровицького р-ну. Фельдшер виїзної бригади ЦРЛ станції швидкої допомоги м. Бровари.

РОГ Віра Іванівна – 75-річчя. Народилася 23 січня 1940 року в с. Кобижча Бобровицького р-ну. Працювала вчителем Київської середньої спеціалізованої школи № 305.

ГОРЬ Ганна Степанівна – 70-річчя. Народилася 1 січня 1945 року в с. Кобижча Бобровицького р-ну.

ГУЛЬ Ніна Феодосіївна – 70-річчя. Народилася 1 січня 1945 року в с. Колісники Ніжинського р-ну. Працювала викладачем Київського медучилища № 1.

ВАСИЛЕНКО Світлана Павлівна – 70-річчя. Народилася 2 січня 1945 року в с. Олександрівка Корюківського р-ну. Дільничний лікар-терапевт Новопетрівської дільничної лікарні Вишгородського р-ну Київської області.

БАБІЙ Ганна Іванівна – 70-річчя. Народилася 4 січня 1945 року в Козелецькому р-ні. Завідувач бібліотеки ім. В.П. Чкалова Солом'янського р-ну м. Києва.

ВОВК Тетяна Андріївна – 70-річчя. Народилася 10 січня 1945 року в Києві (Батьки родом з Бобровицького р-ну). Доцент Інституту журналістики Київського Національного університету імені Тараса Шевченка, автор понад 200 наукових публікацій. Кандидат історичних наук.

МАНЖОЛА Олександр Іванович – 70-річчя. Народився 24 січня 1945 року в с. Перше Травня Прилуцького р-ну. Полковник у відставці. Ветеран військової служби, ветеран органів служби безпеки.

САМОФАЛОВ Леонід Прохорович – 65-річчя. Народився 1 січня 1950 року в с. Антоновичі Чернігівського р-ну. Доцент кафедри організації оперативно-розшукової діяльності Академії Державної податкової служби України. Кандидат юридичних наук, професор.

СОСІДКО Валентина Володимирівна – 65-річчя. Народилася 1 січня 1950 року в с. Соколівка Бобровицького р-ну. Працювала вченим секретарем відділення психології президії Академії педагогічних наук України. Кандидат психологічних наук, старший науковий співробітник.

ХОРЕВА Алла Василівна – 65-річчя. Народилася 1 січня 1950 року в Ніжині. Працювала заступником начальника фінансового управління Державної податкової Адміністрації України. Ветеран праці.

БЕЗРОДНИЙ Борис Гаврилович – 65-річчя. Народився 2 січня 1950 року в Новгород-Сіверську. Доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри хірургії №2 Національного медичного університету ім. О.О.Богомольця.

ГОРДІЄНКО Микола Юхимович – 65-річчя. Народився 2 січня 1950 року в с. Свидовець Бобровицького р-ну. Працівник АТП господарсько-фінансового департаменту Кабінету Міністрів України. Ветеран праці.

КОЧУБКО Василь Юхимович – 65-річчя. Народився 2 січня 1950 року в с. Авдіївка Сосницького р-ну. Генеральний директор Київського заводу "Ізумруд".

Учасник ліквідації аварії на ЧАЕС.

КОВТУН Валерій Миколайович – 65-річчя. Народився 3 січня 1950 року в с. Антонівка Варвинського р-ну.

Підполковник запасу СБУ.

НЕСТЕРЕНКО Ніна Петрівна – 65-річчя. Народилася 3 січня 1950 року в с. Нова Басань Бобровицького р-ну. Працює головним бухгалтером Всеукраїнської профспілки працівників і підприємців торгівлі, громадського харчування та послуг.

ДРОБЯЗКО Микола Ігнатович – 65-річчя. Народився 4 січня 1950 року в с. Бабарихи, Козелецького р-ну. Співробітник ТОВ "ДІМ-ІНВЕСТМЕНТ".

ГНИП Микола Іванович – 65-річчя. Народився 6 січня 1950 року в с. Конятин Сосницького р-ну. Генерал-майор у відставці. Останнє місце служби – начальник управління ГОМУ Генерального штабу Збройних сил України. Нагороджений орденом "Знак Пошани" та іншими відзнаками.

ЦАРУК Марія Степанівна – 65-річчя. Народилася 14 січня 1950 року в с. Веприк Бобровицького р-ну. Працювала директором ЗАТ "Ювілейний".

ВІННИЧЕНКО Олександр Миколайович – 60-річчя. Народився 5 січня 1955 року в Ніжині. Директор "Укррембудсервісу".

ДАВИДЕНКО Тетяна Семенівна – 60-річчя. Народилася 5 січня 1955 року в с. Короп'є Козелецького р-ну. Головний бухгалтер газети "Літературна Україна".

ДІЯКОНЕНКО Олексій Васильович – 60-річчя. Народився 9 січня 1955 року в с. Озеряни Варвинського р-ну. Фахівець департаменту ДАІ МВС України.

ЗЛАТНІКОВ Геннадій Валентинович – 60-річчя. Народився 13 січня 1955 року в м. Ковель (батько з с. Авдіївка Сосницького р-ну). Працівник Генерального штабу Збройних Сил України, полковник.

ЗУБ Володимир Іванович – 60-річчя. Народився 13 січня 1955 року в с. Березка Варвинського р-ну. Генеральний директор Української бурової компанії.

КУРАНДА Антоніна Миколаївна – 60-річчя. Народилася 13 січня 1955 року в Ніжині. Працює завідувачем сектору обліку студентського складу відділу кадрів та документозабезпечення Національного авіаційного університету.

МЕДВІДЬ Анатолій Іванович – 60-річчя. Народився 13 січня 1955 року в с. Шатура Ніжинського р-ну. Начальник управління по роботі з персоналом Ощадбанку України.

БАСАНЬКО Василь Григорович – 60-річчя. Народився 14 січня 1955 року в с. Нова Басань Бобровицького р-ну. Начальник ремонтно-механічного виробництва АК "Київенерго" заводу "Енергія".

КОБКО Надія Степанівна – 60-річчя. Народилася 20 січня 1955 року в с. Червоні Партизани Носівського р-ну. Працювала вчителем історії, нині екскурсовод ПП "Даратур" м. Бровари. Відмінник освіти України.

БОЙКО Тамара Василівна – 60-річчя. Народилася 21 січня 1955 року в смт Батурин Бахмацького р-ну.

ТУЛИГОВЕЦЬ Наталія Григорівна – 55-річчя. Народилася 4 січня 1960 року в с. Озеряни Бобровицького р-ну. Працює секретарем школи № 264 м. Києва.

ШУПІК-ВАРЛАМОВА Людмила Миколаївна – 55-річчя. Народилася 20 січня 1960 року в с. Новий Биків Бобровицького р-ну.

КУХТА Наталія Іванівна – 55-річчя. Народилася 25 січня 1960 року в с. Талалаївка Ніжинського р-ну. Головний бухгалтер ПП "Вітанд".

Дорогі земляки!

Рада товариства "Чернігівське земляцтво" сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім доброго здоров'я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного доброторства в ім'я рідної землі.

В будень ПРО СВЯТО

Перед тим, як відбудуться загальні збори земляцтва – своєрідне свято єднання, на традиційне засідання зібралася Рада Товариства. В ньому взяли участь члени Ради та запрошені активісти відділень. Розглядалися питання про скликання чергової конференції, про зміни у складі Ради, про подання відділень щодо нагородження земляків та про результати передплати газети "Отчий поріг". З цих питань доповідали голова Ради земляцтва Віктор Ткаченко та перший заступник голови Тетяна Літошко. Окрім того, про фінансові питання доповідала бухгалтер Надія Сорокопуд.

В обговоренні актуальних питань взяли участь Володимир Буглак, Юрій Пероганич, Надія Кольцова та інші.

Наш кор.

Душа іде до Бога

Все відбувається ніби спонтанно. Але в житті людському бувають моменти, коли говорить совість, коли душа іде до Бога на спокуту навіть за чужі гріхи. Мабуть, так сталося і в долі Михайла Гриценка.

Якось загостював до його матері, що жила тоді в мальовничому селі Пархимів, дорогий кум. За доброю розмовою зайшлося і про стару сільську церкву, яку більшовики спершу перетворили на школу, а далі й зовсім розвалили у 1963 році. Мати біждалася, що ніде зібратися старим людям на молитву, а син, що приїхав із столиці на гостину, пообіцяв своїй неньці обов'язково збудувати новий Божий дім. Минули літа, відійшла у інший світ матуся, але синівська обіцянка нарешті була виконана. Михайло Петрович з однодумцями на будівництво дерев'яного храму відшукали чималу суму коштів, найняли житомирських майстрів, які розпочали монтажні роботи восени, а незабаром у центрі села піднялося справжнє архітектурне чудо. А коли підні-

мали увись золотавий хрест, то на його освячення прибули поважні гості – архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій та голова столичного Чернігівського земляцтва Віктор Ткаченко. Віднині миряни Київського патріархату мають свій храм Різдва Пресвятої Богородиці. Таким чином Михайло Гриценко виконав заповіт своєї матері.

Леонід ГОРЛАЧ

Заява про наміри

1. Інвестор (замовник) – ТОВ "Міжнародний виставковий центр".

2. Назва та місцезнаходження об'єкту – Будівництво комплексу будівель та споруд Міжнародного виставкового центру, просп. Броварський, 15 у Дніпровському районі м. Києва, 3 черга.

3. Характеристика об'єкту – комплекс будівель включає в себе: виставкові павільйони зі складськими приміщеннями, приміщення універсального залу на 2500 глядачів та допоміжні приміщення для обслуговування сцени, бари епізодичного використання, вхідні групи виставкових павільйонів, зали швидкого харчування, конференц-зали, офісний блок та приміщення тимчасового проживання з необхідною інфраструктурою, кухонний блок загально-харчування, деякі приміщення обслуговування універсального залу, офісно-складські прибудови до існуючих корпусів, двоповерхова автостоянка.

4. Соціально-економічна необхідність запропонованої діяльності: забезпечен-

ня соціально-побутовою інфраструктурою.

5. Потреба в ресурсах при експлуатації:

◆ земельних – загальна площа відведеної земельної ділянки 8,93 га;

◆ потреба у воді – 177,38 м³/добу;

◆ витрати електроенергії – 9256,8 тис. кВт-год/рік.

6. Транспортне забезпечення (при будівництві та експлуатації) – в межах нормативів.

7. Екологічні та інші обмеження планової діяльності – в межах нормативних вимог.

8. Необхідна еколого-інженерна підготовка і захист території – в межах нормативних вимог.

9. Можливий вплив запропонованої діяльності на довкілля і види впливу на:

◆ повітряний басейн – в межах нормативів;

◆ водний басейн – в межах нормативів;

◆ клімат і мікроклімат – не впливає;

◆ соціально середовище – не впливає;

◆ техногенне середовище – не впливає.

Основні джерела забруднення – викиди

від роботи двигунів автомобілів у паркінгу.

10. Відходи виробництва:

Побутові відходи збираються в сміттєзбірники та вивозяться на сміттєзвалище.

Завислі речовини і нафтопродукти, вловлені в очисних спорудах, відпрацьовані люмінесцентні лампи будуть передаватися спеціалізованим організаціям відповідно до укладених договорів.

11. Необхідність і обсяг виконання ОВНС за вимогами ДБН А2.2-1-2003 "Склад і зміст матеріалів оцінки впливів на навколишнє середовище (ОВНС) при проектуванні і будівництві підприємств, будинків і споруд. Основні положення проектування".

12. Участь громадськості – запрошена через ЗМІ.

З матеріалами ОВНС можна ознайомитися за адресою: ТОВ "Міжнародний виставковий центр" Броварський проспект, 15, м. Київ, 02266

За традицією в Міжнародному виставковому центрі відбулася конференція Чернігівського земляцтва. Зібралися члени та почесні члени Ради, керівники та делегати районних відділень. Діловий тон розмові про звершене в 2014 році задав голова Ради Товариства Віктор Ткаченко, який, зокрема, сказав:

РІК випробувань

Нинішній рік для всіх нас став випробуванням на міцність духу і сили. Революційний порив Майдану обабрився кров'ю його героїв та вигнанням диктаторського режиму за межі держави. Ми переживаємо агресію так званих старших братів за давно замисленим сценарієм кремлівських монархістів. І знову летиться кров рядових українців, змушених боронити свободу й незалежність власної землі. Українці, долаючи внутрішній розбрат, такі поволі рухаються до старої Європи.

Всі ці події проходять і кризу душу нашого дружнього земляцтва, бо ми ж є невід'ємною частинкою всього народу, нам болить кожна рана бійця, кожна сльозина згорьованої матері чи дружини, стурбований погляд осиротілої дитини.

Ми навчилися не лише з особливим трепетом вимовляти священні слова "Слава Україні", а й носити їх високий зміст глибоко в серці.

Чернігівське земляцтво і наші земляки на Чернігівщині не стоять осторонь всенародної біди. По суті всі ми стали волонтерами у боротьбі за свободу. Війна перетворила багатомільйонну людську масу на згуртований високими ідеалами гордий народ.

Перш, ніж перейти до роботи, маю повідомити, що впродовж року відійшли у вічність наші славетні земляки-побратими, з якими ми пліч-о-пліч 19 років реалізували ідею об'єднання земляків. Це: Зубець Михайло Васильович, Зуй Віктор Дмитрович, Бобров Анатолій Панасович, Івахненко Олександр Іванович,

Гайдай Анатолій Федорович, Плющ Іван Степанович, Корбач Іван Михайлович, Лук'янова Олена Михайлівна, Міхнюк Олег Іванович, Тищенко Олександр Федорович, Добичина Наталія Дмитрівна, Малявка Михайло Олексійович, Остапенко Володимир Сергійович, Забуга Микола Петрович, Кобко Григорій Лукич.

Впродовж року, який добігає кінця, ми не зраджували земляцьким традиціям: допомагали малій батьківщині у вирішенні соціальних і економічних питань; проводили дитячі конкурси, концерти; брали участь у основних культурних та спортивних заходах міст і сіл Чернігівщини; писали і видавали книги історичного і краєзнавчого характеру, а також про значних людей загальнодержавного і світового рівня; доглядали музейний експонат-садибу села Калюжинці у Пироговому та вирішували багато інших цікавих і важливих справ.

Зокрема, ми підвели підсумки дитячого конкурсу "Мій рід – коріння краю", на якому 36 школярів з різних ку-

точків Чернігівщини представили історію своїх родовідів та подали цікаво виконані родовідні дерева у вигляді вишивки, ліплення з глини та тіста, кераміки, солонки, різьблення. Чого тільки не придумали наші діти, щоб якомога яскравіше розкрити історію своєї родини.

Життя внесло свої корективи в плани земляцтва з урахуванням ситуації в державі. Наші земляки стали активними учасниками Майдану, допомагали коштами, одягом, харчами, наповнюючи нашого, та не лише нашого намету на Майдані Сіверським духом. Двоє наших хлопців – Андрій Мовчан та Василь Прохорський навіки залишилися на Інститутській. Вони стали Героями України посмертно.

Ще 72 молоді сіверяни загинули у безглуздій війні на сході України. Найбільше загинули з Козелецького, Бобровицького та Чернігівського районів. По трьох тілах бійців ведеться генетична експертиза. Це без урахування добровольців, яким наша держава і ліку не веде. Трьох останніх наших земляків, які загинули у бою за Донецький аеропорт, поховали буквально вчора.

Дуже боляче думати сьогодні про молодих вдів, дітей без батьків та осиротілих матерів. Двією діток, у Козелецькому і Чернігівському районах, народилися вже тоді, коли їх батьки загинули. Звертаюся до вас, дорогі земляки, кожен у своєму відділенні, взяти під опіку родини загиблих, скалічених, допомогти в облаштуванні могил та увіковіченні їх пам'яті у школах, де вони навчалися.

Ми допомагаємо у загальнонародній війні чим можемо. 19 жовтня з ініціативи земляцтва, до якої потім долучилось багато громадських організацій, було проведено благодійний ярмарок "Коло життя", на якому зібрано понад 100 тисяч гривень для лікування поранених бійців. У Міжнародному виставковому центрі на благодійних засадах виділено приміщення, в якому вже понад 3 місяці працює "Волонтерська сотня". Кілька машин протягом тижня від'їжджають з вантажами у зону АТО, госпіталі, місця проживання вимушених переселенців із різноманітним збіжжям, яке приносять сюди добрі люди.

Але не лише у біді наші люди

проявляють щирість. У селі Пархимів Козелецького району завершується будівництво храму Різдва Пресвятої Богородиці, на якому вже освячений і піднятий хрест. З рахунку земляцтва на будівництво скеровано 365 тис. грн., які зібрані одним нашим земляком...

Далі Віктор Вікторович детально зупинився на роботі кожного районного відділення та об'єднання земляцтва. Судячи із наведених фактів, наше земляцтво і в цьому надзвичайно складному році працювало потужно. Це стосується і традиційних загальноземляцьких заходів, і співробітництва з владою на місцях, і участі в благодійних заходах, і в пошануванні людей у первинних колективах. Бодай побіжне ознайомлення з конкретною роботою дає яскраву панораму громадської діяльності нашого багатотисячного колективу на підтримку державних реформ. Доповідач висловив особливу подяку тим, хто найбільше відзначився впродовж року: Анатолію Соборі, Якову Гальченку, Петру Устенку, Андрію Пінчуку, Василю Заболотному, Надії Голоті, Ніні Саєнко, Миколі Обушному, братам Проценкам Олегу, В'ячеславу, Тарасу і Юрію. Надії Кольцовій, Ганні Калайді, Олександрю Нацику, братам Юрченкам, Михайлу Гриценку, Ользі Божок, Володимирю Гузію, Євгену Михайленку, Ганні Губар, Тетяні Синяковій, Сергію Кречотню, Іллі Борисенку, Івану Єсипенку, Сергію Кречотню, Іллі Борисенку, Івану Єсипенку, Галині Кокті, Петру Катіману, Тамарі Катіман, Ніну Заєць, Віктору Черненку, Миколі Стратілату, Василю Нечепі, Анатолію Стратілату Павлу Кривоносу, Олегу Шекері, Миколі Гордієнку, Людмилі Тимофіївній, Аллі Поплавській, Діні Марущенко, Аллі Гуртовій, Олексію Ореховичу, Валентині Мовчан, Михайлу Давиденку, Миколі Компанцю, Андрію Курданову, Валерію Демченку, Анатолію Ковалю, Ларисі Моцар та її онуку Дмитрику, Сергію Кудіну.

Із звітною доповіддю про стан фінансових справ у земляцтві виступив голова ревізійної комісії Олег Проценко.

Доповіді викликали жваве обговорення учасників конференції.

Олексій Орехович зупинився на осудливій реакції сосничан з приводу звернення свого московського земляка з вимогою ввести російські війська в Україну, а також закликав надавати більше уваги земляцькому сайту в інтернеті.

Надія Голота наголосила, що зміни в суспільстві змушують і нас активізуватися, хоча зроблене в цьому році просто радує душу.

Микола Компанець зупинився на питанні допомоги учасникам АТО, хоча застеріг, що, на його думку, не варто особливо розголошувати факти матеріальної підтримки.

Євген Клименко розповів землякам про створення народного музею

Т. Шевченка в Семенівці, що особливо важливо у зв'язку з 200-річчям від дня народження поета.

Володимир Леміш подякував за підтримку землякам у проведенні планових заходів.

Сергій Кудін поінформував про ветеранське об'єднання, а також представив секретаря міського об'єднання ветеранів ВВв Геннадія Сидельова, який вручив грамоту поважного об'єднання Віктору Ткаченку і підкреслив, що завжди радий спілкуватися з сіверянами.

Юрій Пероганич зупинився на важливості інформації про діяльність земляків і про історію рідного народу. У нас є сайт в інтернеті, є потужна група борзнянців у

фейсбуці, тому закликаю всіх підключатися до співробітництва. А ще хотілося б бачити на земляцькому сайті краєзнавчу та мистецьку сторінки. Ми плануємо об'їхати всі села Носівського району, сфотографувати пам'ятні знаки і розмістити їх у Вікіпедії.

Микола Гордієнко підкреслив, що всіх земляків об'єднує любов до свого краю, оскільки сьогодні йде війна, варто нагадати, що в часи ВВв був популярним лозунг: "Що ти зробив для перемоги?".

Сергій Кречотень зауважив, що треба більше гарного сказати про газету, але, водночас, допомогти їй у підготовці матеріалів про сучасну війну.

Олександр Пухкал повідомив про намір бахмачан в кожному селі відкрити музей історії, залучивши до цього місцевих учителів, бібліотекарів, оскільки сайт районної ради виглядає дуже бідно. Наступний рік буде складнішим, тому варто подумати про адресну допомогу землякам і в столиці, і в районі.

Микола Ткач з гордістю заявив, що земляцький рух у Києві по праву очолює наш славний колектив. До цього доклали душу і керівники нашої громади.

Насамкінець Віктор Ткаченко підвів підсумки роботи конференції. На численні пропозиції виступаючих роботу земляцтва було оцінено задовільно, затвердили звіт Ради, ревізійної комісії, інші фінансові питання. Були проведені зміни в керівництві відділень. Новими очільниками стали у Коропському відділенні Володимир Буглак, у Носівському – Юрій Пероганич. Вони ж відповідно до вимог статуту введені до складу Ради. Почесним членом Ради одноголосно обраний Віктор Черненко. За власним бажанням вийшов із складу Ради Юрій Музика. За власним бажанням із складу ревізійної комісії вийшов Петро Васюк. Замість нього обраний Олексій Калинський.

Учасники конференції бурхливими оплесками підтримали пропозицію В. Ткаченка про нагородження (посмертно) Олега Міхнюка Почесним знаком Товариства "Чернігівське земляцтво" і вручити його родичам на загальних зборах. Інші земляцькі відзнаки вручити на загальних зборах у відділеннях.

Ганна СКРИПКА
Фото автора

Відбулися чергові, але далеко не рядові звітні збори Бахмацького відділення нашого земляцтва. Особливу значимість і насиченість їм надала участь у них аж двох голів – Чернігівської обласної Ради Миколи Зверєва і Ради Чернігівського земляцтва Віктора Ткаченка та першого заступника голови Ради, виконавчого директора Тетяни Літошко.

Утім присутність таких поважних осіб зовсім не знітила керівника Бахмацького відділення, генерал-лейтенанта Збройних Сил України Анатолія Собору. У своїй доповіді він не вихвалявся зробленим своїм "підрозділом" протягом 2014 року, а навпаки, як розпочав словосполученням "на превеликий жаль", так і завершив ним.

Перша "жаль" стосувалася незначної кількості присутніх – близько 20 чоловік. Хоча заздалегідь запрошувалися понад 50 і більшість з них обіцяла прийти. Тож Анатолій Іванович, як військова людина, не може зрозуміти таке розходження між словом і ділом, таке ставлення до земляцького руху взагалі.

Друга "жаль" стосувалася реалізації минулорічного плану роботи. Невиконання його, звичайно, значною мірою було пов'язане із суспільними подіями. На початку року вирував Майдан, відгомін якого чувся у всіх регіонах країни, позначилися клопоти перед виборами Президента і Верховної Ради України, зміна керівників району тощо. Бо саме з цих та й інших причин не відбулася, зокрема, планована зустріч керівників відділення й Бахмацької райдержадміністрації, яка б покращила роботу на користь рідного краю.

Критично налаштований А. Собора, що цілком виправдано, навіть у присутності свого безпосереднього керівництва не вихвалявся зробленим. Так, у районній газеті друкувалися привітання членів відділення бахмачан з Новим роком, усіма наступними весняними святами. Надавалася допомога шкільним бібліотекам району в поповненні їхнього книжкового фонду, медичним закладам у придбанні ліків і медпрепаратів, фінансова підтримка багатодітним сім'ям, інвалідам, окремим пенсіонерам. Члени відділення сприяли у вступі кількох випускників шкіл до вищих навчальних закладів, працевлаштуванні у Києві, поселенню у гуртожитки тощо. Тут найбільший доробок в Олександрі

Пухкала. За сприяння відділення група дітей з малозабезпечених сімей, неповних сімей та дітей, позбавлених батьківського піклування, відвідала Національний музей народної архітектури та

Отримали

заряд дієвості

побуту в с. Пирогове. До роботи у земляцтві торік залучено 10 молодих людей.

Особливим і пам'ятним торік був науково-просвітницький захід у Батурині "Божа Покрова – ворога зборолла", приурочений до дня українського козацтва, який провела дирекція Національного історико-культурного заповідника "Гетьманська столиця". Слід сказати, що відділення залучило 15 тисяч спонсорських гривень та передало їх заповіднику для завершення створення і встановлення на його території бюста Т.Г. Шевченка.

Активісти відділення відвідували заповідник і в попередні роки. Але цього річна поїздка була особлива – вона проходила у час відвертої військової агресії Росії проти східних регіонів України. І тому ще болючіше члени відділення сприймали події, які відбулися тут у 1708 році, коли російські війська знищили усі споруди колишньої гетьманської столиці, жорстоко вбили близько 14 тисяч її захисників, старих і малих мешканців міста.

Посаджені на території заповідника бахмачанами кущі калини – символу України свідчитимуть про подальше

розширення і зміцнення дружніх стосунків відділення із заповідником.

Родзинкою зборів, безперечно, був виступ на них Миколи Зверєва. У когось із читачів може виникнути цілком слушне запитання, а чому він взяв участь у цьому зібранні відділення? Відповідь проста. Микола Вікторович уродженець Бахмацького району. До обрання головою облради був рядовим і досить активним членом нашого відділення та й земляцтва взагалі. Але, ставши очільником області, він, як мовиться, не задер носа, приїхав на зустріч. За що учасники зборів дякували йому. Розповіши про перші, досить непрості кроки на цій посаді, високий гість окреслив основні напрями широкомасштабної програми облради і

власні наміри відновлення рідного району і області в цілому, закликав членів відділення до активної участі в їх реалізації. Бо ж хіба може нормально жити, скажімо, райцентр, коли в ньому не стало молокозаводу, хлібопекарні. Перший конкретний і вагомий крок М Зверєва – збереження від повного знищення залізничного депо, завантаження його працівників роботою.

Микола Вікторович закликав членів відділення розробити, хай невеликі, власні проекти і реалізувати їх у своїх населених пунктах. Думаю, що найважливіші заходи програми обласної ради відновлення Чернігівщини, особисті наміри її голови мають знати всі члени нашого земляцтва.

Віктор Ткаченко дав загальну оцінку діяльності відділення, вказав на певні недоліки, особливо наголосив на необхідності залучення молоді до співпраці із земляцтвом і запропонував визнати роботу відділення задовільною.

А керівник відділення А. Собора не заспокоївся до кінця зборів. Палко закликав присутніх до пошуку причин невиконання торішнього плану, шляхів вдосконалення роботи в подальшому, підвищення активності і відповідальності кожного. Учасники зібрання одностайно підтримали Анатолія Івановича. З урахуванням пропозицій і побажань, висловлених В. Ткаченком і М. Зверєвим, військового стану, в якому перебуває наша країна, вирішили доопрацювати план на 2015 рік. Серед основних у ньому будуть заходи із залучення молоді до роботи в земляцтві, спонсорів для поповнення каси відділення, передплата газети "Отчий поріг" тощо.

Яків ГАЛЬЧЕНКО,
член ради
Бахмацького відділення

У Міжнародному виставковому центрі зібралися майже півсотні корюківчан, аби підсумувати зроблене та заглянути в майбутнє.

Що тепліє в душі

Справ накопичилося дійсно чимало, оскільки керівник відділення Василь Устименко змушений був займатися здоров'ям. Саме через це він і розпочав доповідь з вибачення та закликав до активнішої роботи. Доречними були і слова видатного хірурга сучасності Олександра Шалімова, які процитував доповідач. Коли його спитали про рецепт працездатності, він відповів: "Він простий. Будь-яка людина, особливо лікар, повинен все життя працювати. Тільки праця, щоденна і напружена, дарує відчуття непередаваної легкості буття". Певна річ, ці слова легендарного медика сколихнули присутніх.

Першим питанням було кадрове. Враховуючи значну кількість земляків, ухвалили дообрати двох заступників керівника відділення. При голосуванні не було жодних розбіжностей в думках, оскільки обидві кандидатури користуються повагою в колективі. Так, Ольга Василівна Сирова давно і успішно працює відповідальним секретарем популярного журналу "Наталі", сама активно виступає в пресі. Анатолій Степанович Чекалюк, полковник у відставці, працює генеральним директором МХА "Ізумруд", а ще разом із братом Віктором Степановичем постійно генерують і реалізують чимало ідей задля допомоги своїм землякам із с. Перелюб.

Жваве обговорення викликав і план роботи на наступний рік. Власне, нічого екстраординарного в ньому не було, просто доповідач закликав продовжувати вже випробувані програми, скеровані на допомогу малій батьківщині. Так, вирішено дослідити історію зниклих сіл та хуторів, яких так багато на Корюківщині, продовжити акцію "подаруй бібліотеці книгу", вивчити можливості надання допомоги школам, ФАПам, бібліотекам та безпосередньо жителям похилого віку, для координації співробітництва провести з новообраними керівниками району робочу зустріч.

У цьому ж контексті досить популярною стала ідея В. Устименка написати та видати документальну книгу про роботу Корюківського відділення до ювілею Чернігівського земляцтва. Її особливо активно підтримали перший голова земляцтва Павло Мисник, Любов Дудник, Вікторія Данченко, Ніна Ковчин, Євген Самойленко, Анатолій Чекалюк, Олександр Серба, Іван Єсипенко, Василь Розстальний та інші.

Насамкінець було обрано делегатів на щорічну конференцію.

Наш кор.

На цьогорічні підсумкові збори київські сосничани зібралися напередодні Дня Збройних сил України. День був вибраний не випадково, адже серед членів відділення чимало чоловіків, які проходили службу в Збройних силах України. Є серед них генерал і три полковники, що вже звільнилися зі служби.

Одразу домовилися, що підсумовувати роботу відділення за 2014 рік будемо з врахуванням окупації Криму, ведення бойових дій на Донбасі.

Династії – запорука розвитку земляцтва

Якщо коротко резюмувати про зроблене, то можна сказати – виконали практично все заплановане: виготовили з чорного мармуру 20 пам'ятних дощок для об'єкту "Алея Героїв і Слави Сосниччини"; ініціювали питання щодо належного вшанування пам'яті видатного земляка Олександра Довженка, якому поточного року на державному рівні відзначалося 120-річчя від дня народження; Михайлівській церкві, що збудована на вулиці сосницького В'юнища, на якій колись стояла батьківська хата відомого українського вченого-історика та дипломата Василя Тарасенка, члени відділення Іван та Оксана Придухи надали матеріальну допомогу на суму 20 тис. грн.; від самого початку бойових дій на Сході України брали участь у зборі добровільних пожертвувань для потреб оборони країни, сума яких у грошовому еквіваленті складає близько 100 тис. грн., а також постійно протидіяли дезінформації, що йшла від користувачів соціальних мереж і ЗМІ з сусідньої держави; взяли участь у загальноземляцькому благодійному ярмарку "Коло життя"; активіст відділення Михайло Давиденко впродовж кількох місяців забезпечує лікування тяжко пораненого земляка, що проходить лікування у військовому шпиталі в м. Ірпінь. До Дня Збройних сил України для потреб АТО він вояку з

позивним "Змії" передав власний автомобіль підвищеної прохідності з причепом. Автомобіль перед передачею був обладнаний для транспортування двох поранених і завантажений продуктами, теплими речами та засобами гігієни, а в причеп помістили обігрівач. Після виступу головуючого слово було надано найстаршому за віком – 86-річному Івану Кос'яненку.

Згадуючи про Велику Вітчизняну війну, Іван Омелянович розповів про свою участь у ній. Це було більш ніж сімдесят років тому, а сьогодні для багатьох юнаків війна стала реальністю сьогодення. І вони про неї вже знають не з книг і розповідей старих ветеранів Другої світової війни. Якщо раніше проклинали фашистів разом з їх вождем, то зараз проклинають президента сусідньої держави та тих, хто його підтримує.

Його думку продовжили Леонід Савченко, 81 рік, Василь Халецький і Володимир Пулім, обом по 77 років. Не обійшли ветерани стороною і роль земляцької газети "Отчий поріг" в питанні залучення молодих земляків до активної участі в роботі Товариства. На їх думку, в газеті треба частіше писати про сучасне та майбутнє; більше уваги надавати молодим, а не по кілька разів описувати минулі трудові (не в земляцтві!) здобутки майже одних і тих же осіб; не забувати вітати з весіллями та народженнями немовлят у земляцьких родинах; рівномірно розмішувати матеріали від відділень по частоті та об'ємах.

І тут всі плавно перейшли до обговорення питання земляцьких династій. Так, у активіста відділення 65-річного Михайла Давиденка сім'я також на "земляцькому під'язді" – дружина Валентина Олександрівна, молодший брат Василь Іванович, донька Ірина, син Андрій, племінниця Тамара, племінник Сергій і вже готується бути повноправним членом онука Марина.

Олексій ОРЕХОВИЧ,
голова Сосницького відділення
Фото автора

У потоці ПОДІЙ

19 листопада поточного року відбулися звітні збори Прилуцького відділення Чернігівського земляцтва.

На зборах були присутні Прилуцький міський голова Барнаш Дмитро Васильович, голова Прилуцької районної державної адміністрації Іван Тютюнник, голова Ради товариства "Чернігівське земляцтво" Віктор Ткаченко, заступник голови Ради Володимир Пушкар'єв.

Відкрив засідання голова осередку Павло Кривонос.

Спочатку вирішили організаційні питання: затвердили заступником голови осередку по Талалаївському району Тараса Чопілка та прийняли до земляцтва нового члена Олександра Топчія, 1974 року народження, директора дитячо-юнацької спортивної школи, тренера ФК "Зірка".

В своєму виступі Павло Кривонос, зокрема, сказав:

– В цьому році ми зібралися вдруге. Раніше, в січні цього року, ми проводили зібрання для обговорення роботи осередку в 2013 році. Тоді наголосили: 2014 рік – рік 200-річного Шевченківського ювілею – стане роком наполегливої роботи, спрямованої на кращі зміни в нашому суспільстві та житті для здійснення мрій Великого Кобзаря про вільну незалежну Україну.

Сьогоднішні збори відбуваються через рік після того, коли в листопаді 2013 року в державі розпочалися протести українців за гідне та вільне життя: Євромайдан, герої "Небесної сотні", окупований Крим, військові дії на Сході України... На початку року ми планували роботу в мирний час, але життя внесло свої корективи. Тому основним напрямком роботи Прилуцького осередку в цей нелегкий для України час була благодійна допомога та турбота про захисників Батьківщини, надання підтримки тим, хто боронить нашу державу. Ось лише деякі факти.

– У зв'язку з дислокацією в Прилуки зі Львова військової частини та її розквартируванням на новому місці з ініціативи члена нашого осередку Євгена Авраменка, була надана та перевезена до Прилуки гуманітарна допомога, в тому числі постільна білизна, натільний одяг, миючі та інші засоби гігієни, консервовані харчі тощо для потреб військових на загальну суму близько 20 000 грн.

– На день святкування Преображення Господнього члени Прилуцького осередку разом з представниками церкви відвідали поранених військових з зони АТО, що проходять лікування в Центральному клінічному госпіталі Державної прикордонної служби України, та вручили щедрі дарунки природи. Зараз ведеться закупівля меду в Національному інституті дбжництва для передачі його пораненим бійцям та при-

кордонникам. Цим питанням займається Микола Халимоненко.

Про інші благодійні заходи вже повідомлялося в "Отчому порозі".

Минуло 200 років з дня народження великого Кобзаря, а його приклад беззастрешного служіння ідеї визволення Батьківщини сьогодні, як ніколи, актуальний. Саме тому протягом 2014 року велику роботу ми присвячували та проводили до ювілею Великого Кобзаря, популяризації його творчості.

Починаючи з березня 2012 року, в Центрі творчості дітей та юнацтва Прилуки активно працює Шевченківська світлиця. Минулі роки це раз довели необхідність функціонування цього музею, де вчителі міста та району можуть проводити відкриті Шевченківські уроки для учнів та всіх бажаючих, що хочуть ще раз доторкнутися до нашої національної святині. Тому ми вирішили продовжити цю традицію та створити Шевченківські світлиці в Прилуцькому, Срібнянському та Талалаївському районах.

28 лютого 2014 р. за сприяння наших активістів Бориса Войцехівського та Миколи Поети у Срібнянській селищній раді відбулося урочисте відкриття Шевченківської світлиці. Документальні та літературно-історичні матеріали були підібрані Войцехівським, а Поета домовився з керівництвом району про виділення місяця для розміщення експозиції та закупив все необхідне для її оформлення.

В Лиовицькій загальноосвітній школі було відкрито Шевченківську світлицю за сприяння Бориса Войцехівського та Сергія Назарка. В святках взяли участь школярі, вихователі, керівництво Прилуцького району на чолі з тодішнім головою райдержадміністрації Олегом Власенком.

Урочисте відкриття Шевченківської світлиці відбулося в Українській школі Талалаївського району. На церемонії були присутні члени осередку Микола Мірошніченко, Іван Забіяка та представники районної влади: голова Талалаївської районної ради Юрій Дзюбан та начальник відділу освіти Лариса Лиходід.

Долучилися до проведення заходів, присвячених 200-річчю від дня народження Великого Кобзаря, члени нашого осередку й в Богданівській школі Прилуцького району. Олександр Коваленко організував преміювання школярів-переможців вікторини, присвяченої Т.Г.Шевченку з врученням 10 календарів Чернігівського земляцтва. Також були передані книжки українських та зарубіжних письменників до шкільної бібліотеки, придбаних за власний кошт членів осередку.

З метою створення Шевченківської світлиці у педагогічному коледжі в Прилуках членами осередку була організована зустріч молоді цього навчального закладу з Шевченківськими лауреатами. У заходах взяли участь: художник Валерій Франчук, поет Леонід Горlach, академік Петро Кононенко. Організатором і активним учасником заходів виступив Борис Войцехівський.

Було організовано творчу зустріч заслуженого артиста України Бориса Харитонова з дітьми в літньому таборі при Ладанській гімназії, в якій взяли участь Алла Поплавська, заслужена артистка України Оксана Калинчук, виконавець оригінального жанру Михайло Твердий.

За минулий рік члени осередку брали активну участь в заходах, що були ініційовані Радою товариства.

В поточному році нашим відділенням постійно проводилась робота щодо поздоровлення земляків листівками з днем народження; був заново створений сайт Талалаївського осередку Прилуцького відділення його теперішнім керівником Тарасом Чопілком; систематично готувалися матеріал в земляцьку газету "Отчий поріг".

На даний час активно проводиться організаційна робота щодо здійснення передплати на газету "Отчий поріг" на 2015 рік.

Плануємо здійснити благодійну поїздку активістів осередку в дитячий будинок "Надія" до дня Святого Миколая та Новорічних свят. Керувати цим заходом доручено Євгенії Макаренко.

В наступному році ми плануємо вивчити можливість влаштування музейного кутка, присвяченого Олександрові Івахненку з оформленням документів, репродукцій картин тощо в Шевченківській світлиці в Прилуках.

З оцінкою роботи осередку та планах на наступний рік виступили Микола Халимоненко, Борис Харитонов, Микола Гордієнко.

Ми з задоволенням послушали наших земляків: Прилуцького міського голову Дмитра Барнаша та голову Прилуцької районної державної адміністрації Івана Тютюнника про стан справ на батьківщині та планах на майбутній розвиток Прилуччини.

На зборах виступив голова Ради земляцтва Віктор Ткаченко, він повідомив присутнім про плани на майбутній розвиток товариства та вручив Почетну грамоту Чернігівського земляцтва Олегу Шекері.

На зборах демонструвалися слайди про проведені в 2014 році заходи, зустрічі з земляками, надану допомогу військовим та інші фотоматеріали.

Людмила ТИМОФІЄВА

1 грудня 2014 р. до 23-ї річниці всеукраїнського референдуму, який затвердив Акт проголошення незалежності України, ухвалений позачерговою сесією Верховної Ради УРСР 12-го скликання 24 серпня 1991 р., у Чернігівському історичному музеї імені В.В. Тарновського відкрилась виставка "Іван Плющ: "Україна назавжди".

Іван Плющ: "Україна назавжди"

На виставці вперше широко представлені матеріали про нашого земляка – одного з найвпливовіших державних діячів і політиків України, який зробив значний внесок у становлення незалежності демократичної правової держави, формування та реалізацію основних засад парламентаризму, піднесення міжнародного авторитету та захисту інтересів України.

Плющ Іван Степанович (11.09.1941–25.06.2014) народився в Борзні у

селянській родині. В 1967 році закінчив Українську сільськогосподарську академію.

Трудову діяльність розпочав у 1959 році в радгоспі "Хмільовик" Бариського району Київської області. У 1985 році обирається народним депутатом УРСР. У червні 1990 року стає першим заступником Голови Верховної Ради УРСР.

Під головуванням Івана Плюща Верховна Рада прийняла 16 липня 1990 року Декларацію про державний суверенітет України.

І.С. Плющ – один з ініціаторів створення у Києві товариства "Чернігівське земляцтво" та один із засновників Міжнародного благодійного фонду Пантелеймона Куліша.

За визначні особисті заслуги перед Україною в розробці державності, плідну політичну та громадську діяльність був удостоєний звання Героя України (2001), нагороджений відзнаками Президента України "Орден князя Ярослава Мудрого" V, IV, III ступенів, "Хрест Івана Мазепи".

Матеріали, які експонуються на виставці, були передані вдовою Світлоною Валеріївною Плющ: документи – дипломи, свідоцтва, посвідчення народного депутата та значки до них; особисті речі – вишита сорочка, наручний годинник, окуляри, ручка; фотографії із сімейного архіву. Експонується 2-томне видання книги Євгена Нахліка "Пантелеймон Куліш. Особистість, письменник, мислитель", видане за сприяння Міжнародного фонду Пантелеймона Куліша, а також мантия почесного доктора Сеульського університету "СУНГ-КЮНКВАН" (Південна Корея) Івана Плюща, подарунки.

Серед різноманітних матеріалів є книги Івана Плюща з дарчим написом Чернігівському історичному музею імені В.В. Тарновського.

Чернігівщина і Україна завжди пам'ятатимуть Івана Степановича, а ця виставка лише невеличка часточка цієї пам'яті.

Любов ЛАРІОНОВА,
старший науковий
співробітник музею

Шукати

Геологи – люди неспокійні, вічні мандрівники, а ще першопрохідці на нашій ніби вже обжитій планеті. Так принаймні звикли їх характеризувати, величати в піснях. Адже без них не було б у нас ні нафти з газом, ні золота з алмазами, навіть води в пустелі не було б. Та, як на мене, справжні геологи постійно шукають на землі добро, а це чи не найвищий скарб, який творять люди. Вони не тільки шукають його в інших, а в першу чергу творять самі, бо кожен цінний мінерал, що мертво лежав у надрах, одержавши нове життя з волі геолога, покликаний зігрівати все людство.

добро

Чи думав про це звичайний хлопчина з невеликого мальовничого хутора Берізка під Озерянами, що у Варвинському районі Володя Зуб, коли бігав розсаними травами разом із своїми перевесниками? Мабуть, ні, хоч пісні про романтичних відкривачів скарбів шістдесят років тому часто звучали по радіо та на екранах телевізорів. У нього був свій світ – розлогі поля з білими гречками, тихі переліски з блакитними ставками, сумирні корови та галасливі гуси, вічно заклопотана роботою мати – батька рано не стало, тож одинакові судилося відчувати напівсирітський стан. І ніколи він не міг уявити, що в глибинах рідної варвинської землі колись, коли самому доведеться мандрувати по безмежних степах за тридев'ять земель у пошуках уранової руди, відкриють великі запаси нафти, бішофіту і потужні бурові установки вгризатимуться вглиб планети на сотні метрів, і важковагові машини добувачів пошрамують плодючі роздолля.

Та життя диктувало свої правила. Він у матері був пізній – з'явився на світ 14 січня 1954 року, коли їй було вже тридцять. Олександра Захарівна страждала хворобами очей і часто опинялася в лікарнях. Тоді за виховання бралася неповторна бабуня. Не навчена класичним педагогічним принципам, вона зате формувала внука власною віковою народною мудрістю, глибшою за будь-які настанови Песталоцці, Ушинського чи Макаренка. А ще довкола було високоморальне сільське побутування, на той час іще не пошматоване розгулом нинішньої "демократії". Та й школа в Озерянах, куди треба було щодня добиватися за добрих півдесятка верст, жила повносило, дзвеніла сотнями дитячих голосів. Володимир вчився добре. Свідчення цьому поважний атестат зрілості, в якому майже всі оцінки відмінні. Та по дорозі до цього документа була у нього й спроба чимшвидше піти на власний хліб. Це коли після восьмирічки подався до Києва і вступив у геологорозвідувальний технікум. Чому саме туди, важко пояснити, бо мріяв стати журналістом, писати про людей, бачене й відчуте. Та, як мовиться, сам Господь підштовхує лю-

дину на вірну дорогу. Перший візит до української столиці виявився невдалим – щось не сподобалося хутірському хлопцеві в гамірливому місті, де ти нікому не потрібний, де почуваєшся тріскою в бурхливому морі. І тоді він кинув усе та й повернувся додому дочуватися в рідній школі. Саме тоді відбувалося становлення його впертого, цільного характеру, а для того треба було духовно визріти. Зате після одержання атестату Володя Зуб уже був готовий до самостійного життя, не висіти тягарем на слабких плечах хворої матері, бо бабуся вже відійшла в інший світ. І він знову вступає в популярний технікум, вважаючи, що романтизм життя геолога нічим не поступається мандрам журналіста. Через чотири роки набуття теоретичних знань, практичних експедицій, отримавши наприкінці зими 1975 року диплом техника-геофізика, що давав йому право досліджувати свердловини за допомогою геофізичних методів, молодий спеціаліст став черговою жертвою тодішнього змішування народів з метою створення гібридного єдиного радянського народу – отримав направлення в Казахстан. В ті роки гриміли пісні про цілину, героїчні студентські загони, рекордні урожаї пшениці. Так було справді, як правило, кочові казахи не мали звички сіяти й збирати зерно, зате українці часто-густо, прибувши в безмежні степи на один сезон, осідали там назавжди, він сам не раз зустрічався з земляками, що поступово забували Україну, а коли згадували, то за хмільним столом, співаючи давніх і сучасних пісень. Та офіційне направлення Володимира Зуба – то не добровільний вибір, за диплом треба було відробити певний час.

Той відрізок почався для нього з посади техника-геофізика у виробничому об'єднанні "Волковгеологія". Базувалося воно в пустелі неподалік від китайського кордону й за 400 кілометрів від знаменитого Байконура. Можна тільки уявити, як важко було прижитися до

пустки з пронизливими вітрами й пищаними бурями після затишних садів, могутніх чорноземів, у які встромили вербову гілку, а вона забуває зеленою кроною. Часто-густо згадувався юнакові великий земляк Тарас Шевченко, якому судилося віддати десять років чужій стороні, вдягнувши солдатську шинелю. І хоч Володимирові не довелося жити в армійській казармі – через матір-інваліда його не взяла своєчасно на службу – та й на робочій вольниці було хоч вовком вий. А куди підеш у пустельному степу, під якою вербою чи вишнею знайдеш затінок у пекучу літню пору, коли довила тільки колючий карагач стирчить чи срібляста ковила острівцями з пісків пробивається?

їхня 27-ма експедиція займалася розвідкою уранової руди. Правда, про це їм ніхто не говорив, тому й вгризалися щодня в напівмертву товщу, не думаючи про можливе опромінення. Добрих чотири сотні людей таборилися на пустиці, маса різної техніки, всілякі вимірювальні прилади, а для відпочинку – хоч у Китай подавайся. Правда, молодість брала своє, і Володимир, що змалку відзначався енергійним характером, не забував поганяти футбольного м'яча чи стати на лижі та й гасати безмежною сніжною рівниною. А ще змусив поважати себе в колективі добрими справами, що вигранували його лідерський характер, ділові якості. Та й дружити умів як слід, хоча б із таким же романтиком Григорієм Половком, з яким ідуть плече в плече ось уже не один десяток років. Хоч кар'єрне зростання не було стрімким, як у декого, хто мав доброго підштовхувача нагорі. Та, зрештою, Володимир Іванович стає заступником

начальника експедиції, а після закінчення заочно Алма-Атинського інституту народного господарства та здобуття економічної освіти і заступником головного бухгалтера та через деякий час директором комерційного центру об'єднання "Волковгеологія".

А тим часом відбулися в житті Володимира Зуба й інші, сказати б, душевні зміни. Десь у 1979 році в експедиції – а це не лише виробничі об'єкти, це й житлові будинки, і власний культурний центр, і дитячий садок із школою – з'явилася нова дівчина. Причому, в такому популярному місці, яке нікому минути не вдавалося, шеф-кухарем їдальні. На білявку почали дружно заглядатися всі холостяки, а вони склали переважну більшість. Та Володимир Зуб своєю потужною статурою затулює усіх суперників з того моменту, коли вперше зіткнувся з білявкою на пошті. Він при найменшій нагоді забігав туди, аби відіслати чергову посылку любій матері, бо хто ж, як не єдиний син, міг підтримати хвору німецьку пенсіонерку. Виявилось, що Ольга прибула сюди не з далеких європейських країв, а з самої Алма-Ати, батька яблук у перекладі з казахської. Після першого знайомства почалися зустрічі, зближення молодих душ і нарешті через рік відбулося гомінке молодіжне весілля. А там, як і годиться, родина почала розростатися, та це вже було дещо згодом, коли подружжя, що належало до мандрівного геологічного народу, мусило міняти місце побутування. Старший син Андрій з'явився на світ у селищі Панфілов – тому самому, де в грізному 1941 році формувалася Панфіловська дивізія, що відзначилася при обороні Москви. Максим поповнив їх родину в промисловому Чимкенті.

А тим часом Володимир Іванович повільно зростає по службі. Поеднання знань суто геологічних та економічних дозволяло ширше розуміти механізми державного управління ресурсної галузі. І коли він обійняв посаду директора дирекції матеріально-технічного забезпечення національної акціонерної компанії підприємств атомної енергетики й промисловості Казахстану, то вже було визнання серйозне.

Та грядуть події непередбачувані, хоча й бажані. Розвалився Союз, колишні республіки вийшли з-під диктату Москви й стрімко набирали оберти самостійного державного життя. З України теж долинали чутки про великі перемиї в житті вільного народу. Отоді й затулило серце Володимира Зуба за рідною землею, за своїм козацьким краєм, що нарешті звизволився з трьохсотлітньої неволи. Заручившись підтримкою друзів з НАК "КАТЕП", він сплакувався й полетів до Києва як представник департаменту по роботі з країнами СНД могутньої казахської структури. Було це в 1993 році. І, певна річ, перебралася з ним вся родина, хоч Ользі Борисівні й нелегко було відірватися від алма-атинських батьків,

полишати гарну квартиру в казахській столиці. Так розпочався київський період життя Володимира Івановича, що триває донині. Наприкінці 1998 року він очолив українське підприємство НАК "КАТЕП", продовживши розвивати співробітництво ядерної енергетики двох держав. Та воно проіснувало майже рік і перестало функціонувати, як десятки чи й сотні інших подібних формувань, що намагалися зберегти колишні союзні структури. Але досвід нашого земляка, його авторитет серед колег знадобилися в НАК "Нафтогаз України", де йому впродовж кількох років довелося займатися питаннями закупки газу в Росії. Згодом доля знову поєднала його з казахськими колегами, аби під час чергової реорганізації кинути на посаду директора "Укрводгоспу". Продовжував він набиратися керівного досвіду і в ЗАТ "Торговий дім "Брок-бізнес", аби нарешті повернутися в лоно шукачів нафти – туди, де починалася трудова біографія, де проходив гарт нес-

покійний характер. На початку 2008 року в Україні з'явилася одна з багатьох бурових компаній в статусі акціонерного товариства. Галяцька земля хоч і була добряче прослухана до глибин попередниками, все ж виявилася щедрою на нерозвідані запаси чорного золота. Там і опинився Володимир Іванович спершу в статусі заступника генерального директора, а через два роки й очільника ТОВ "УБК". Сталося це в 2010 році, якраз після закінчення Міжнародного науково-технічного університету ім. академіка Юрія Бугая, що дало йому звання гірничого інженера.

Ось уже чотири роки не знає спокою Ольга Борисівна, бо її чоловік перетворився на відрядженця. Побуде кілька днів удома, хоча не проміне можливості засидітися допізна в скромному офісі на Подолі, а там у машину – і на Полтавщину, де стоять буровики, де нарощується

виробничий потенціал. Бо Україні так потрібні власні енергоресурси, аби не залежати від агресивного північного сусіда, бо це престиж рідної держави, до якої повернувся після стількох років мандрів у чужій стороні. Маючи міцний козацький характер, він вірить, що ще багато добра принесе рідному народу, підможе своїм синам, які, щоправда, вже теж міцно стоять на ногах, отримавши вищу освіту в Києві. Але ж за ними прийшли у світ уже і внуки Юрко та Каріна, а це ще, судячи з усього, не край, бо дід з бабусею мріють не про одного продовжувача роду Зубів. Незважаючи на поважний вік, подружжя любить подорожувати. Найчастіше до Казахстану, бо там в Алма-Аті ще добре пам'ятають їх друзі молодості, там батьки Ольги Борисівни не намольються на славного зятя. Жаль, що в хуторі нікого не залишилося, тільки могили рідних тепліють у травах. Та Володимир Іванович не забуває, звідки походить, де набирався снаги. Тому і взявся очолювати Варвинське відділення нашого земляцтва і, як мовлять самі варвинці, дарує йому кожну вільну хвилину. Мабуть, тісний гурт тих, із ким топтав трави в дитинстві, не дає йому почуватися напівсиротою, як у далекому дитинстві, мабуть, сама земля варвинська притягає його душу й змушує засівати її добром.

Що це так, свідчить бодай лист варвинських ветеранів, який отримала наша редакція. Не втримаємося, аби не навести його повністю.

"Варвинське відділення Чернігівського земляцтва в Києві Володимир Зуб очолює порівняно недавно. Але він так звик з дитинства: за що б не взявся, робить на совість.

Ще з шкільних літ він прагнув постійно вчитися, іти вперед, бо мав наполегливий характер, непосидючу вдачу.

Де б не працював Володимир Іванович, як би не складалась доля, він ніколи не забував рідних країв, друзів, родичів. Зараз наш земляк генеральний директор Української бурової компанії. Робота забирає багато часу.

Але, буваючи у Варві, завжди зустрінеться і поспілкується з ветеранами.

Дякуючи Володимирі Івановичу, районна рада ветеранів отримує газету "Отчий поріг". Нещодавно він спонсорував нам 5 тисяч гривень, за які придбали два тренажери, що дозволить відкрити групу здоров'я для пенсіонерів.

Можна сміливо сказати, що дружба між районною радою ветеранів і земляцтвом міцнішає. Нас ждуть нові спільні плани, нові задуми.

М. КАЧАЄВА,
голова Варвинської районної ради ветеранів".

Так що, дорогий Володимире Івановичу, бажаємо Вам і далі плідно шукати добро і в надрах землі, і серед людей і щедро ділитися ним із народом.

Леонід ГОРЛАЧ

Зустріч на дорозі

8 грудня члени ветеранського об'єднання Володимир Литвиненко, Станіслав Фокін, Сергій Кудін разом з бойовими побратимами провели зустріч із учнями Київської гімназії 283, що на Троєщині, з нагоди Дня Збройних сил України. Учні організували для гостей театралізований концерт та привітали присутніх. Гості не залишились в боргу, учні довго аплодували виступу барда Стаса Фокіна. Були передані для шкільного музею бойові артефакти та фото із зони АТО, надані Володимиром Литвиненком, який на сьогодні є бійцем батальйону "Айдар" і несе службу поблизу м. Щастя, та подарунки від Чернігівського земляцтва. Цього дня Володимир Литвиненко відбув в зону АТО.

Сергій КУДІН

Доброчинність не має перешкод

Тим, у кого добре серце, не існує перешкод для доброчинності. Вкотре переконуєшся в цьому на великих і малих, але так потрібних, справах носівських земляків.

У цьому пересвідчилися зі звіту голови відділення Віктора Черненка учасники звітно-виборних зборів Носівського відділення, які відбулися на початку грудня. В активі носівчан благодійні акції зі збору понад 20 000 грн., військового спорядження, одягу і продуктів для бійців у зоні АТО. Хочеться назвати імена тих, хто першим відгукнувся допомогти нашим захисникам, це добродії Г. Шкрібель, П. Медвідь, В. Черненко, В. Проценко, А. Медвідь, В. Бондаренко, М. Скрипець, О. Карась, М. Охрімєць, П. Данилко і Н. Анісова. Наші земляки не оминули увагою поранених у військовому шпиталі Києва.

Для увічнення пам'яті воїнів-інтернаціоналістів за ініціативи та безпосередньої участі наших земляків та за підтримки керівництва району і ради ветеранів виготовлений пам'ятник із чорного граніту. Чимало зусиль у цій благородній справі доклав Віктор Черненко.

Нинішній рік, який пройшов під знаком 200-річчя з дня народження Тараса Шевченка, запам'ятається плідною творчою діяльністю носівських киян. Так, Василь Нечеп, Анатолій Стратілат, Анатолій Свирид провели низку кон-

цертів, присвячених Великому Кобзарю, побачила світ книга Петра Медведя "Дорога до храму", проілюстрована Шевченківська енциклопедія Миколою Стратілатом, видана перша антологія чернігівських поетів про Майдан "Материнська молитва", опублікована в пресі підбірка патріотичної поезії Миколи Скрипця, проведений Всеукраїнський фотоконкурс Юрієм Пероганичем "Вікі любить пам'ятки". Та всіх добрих справ і не перелічити.

Виступаючи на зборах торкалися питання інформаційного забезпечення членів відділення, розширення доброчинної ниви, планів діяльності осередку. У своєму слові виконавчий директор Чернігівського земляцтва Тетяна Літошко зупинилася на вдосконаленні організаційної роботи, залученні нових членів, підписній кампанії, відмітила успіхи відділення і побажала нових земляцьких звершень.

На зборах одногослосно обраний головою відділення Юрій Пероганич, заступниками голови – В'ячеслав Михайлишин, Володимир Проценко і Григорій Шкрібель. Учасники зібрання подякували Віктору Черненку за багаторічну плідну роботу й обрали його почесним головою Носівського осередку.

В'ячеслав МИХАЙЛИШИН,
заступник голови Носівського відділення

Суспільне мовлення і земляцтва

Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення на засіданні 11 грудня цього року розглянула та затвердила перелік всеукраїнських громадських об'єднань, які братимуть участь у конфе-

ренціях із обрання Наглядової ради Національної суспільної телерадіокомпанії України.

До переліку всеукраїнських громадських об'єднань, задіяних у сфері місцевого самоврядування, увійшла "Асоціа-

ція земляцьких організацій "Рада земляцтв областей та регіонів України" (разом з ВГО "Асоціація сприяння самоорганізації населення" та ВГО "Екологія та соціальний захист України").

Враховуючи те, що до земляцьких організацій України, які є членами Асоціації земляцьких організацій, входить чимало новообраних народних депутатів України, матимемо можливість відчувати, як вони попрацюють на завершальному етапі створення суспільного телебачення і радіомовлення України. Наприклад, серед тих народних обранців, які мають безпосереднє відношення до Чернігівщини, є Василь Амелюченко, Владислав Атрошенко, Валерій Давиденко, Олег Дмитренко, Анатолій Євлахов, Олександр Кодола, Валерій Кулич, Олег Ляшко, Роман Насиров, Юрій Павленко, Ігор Попов, Анна Романова.

Олексій ОРЕХОВИЧ,
заступник голови Ради земляцтва
Фото автора

Існує припущення, що Павло Полуботок перевіз частину свого багатства в Англію і поклав у банк величезну суму грошей, яку ніби заповів віддати уряду незалежної України.

За легендою у 1720 чи в 1723 році син гетьмана Яків та його слуги на кількох возах привезли в портове місто Архангельськ 200 тис. крб. золотом у бочках, яке за домовленістю зі шкіпером англійської шхуни доставили в Лондон.

Прибувши до Лондона, Яків розшукав контору Ост-Індійської компанії і від імені батька зробив внесок у цей найбільший англійський банк з умовою 4% дивідендів щорічно. Якби збереглася розписка про одержання грошей і заповіт, кому вони належать, наприклад, народу вільної незалежної України, то на кожного жителя нашої країни припадала б величезна сума грошей.

Запити про золото Полуботка приватно до англійського банку за царювання Катерини I направляв князь О. Меншиков. Пізніше в часи Катерини II це ж саме повторив князь Г. Потьомкін. Золото Полуботка розшукував граф В. Капніст, який володів частиною с. Орлівка (Новгород-Сіверського району), бо його дружина була правнучкою П. Полуботка і юридично могла претендувати на частину внеску. Проте, всі ці намагання виявилися марними.

15 січня 1908 року у Стародубі зібрався з'їзд нащадків-спадкоємців гетьмана Полуботка, яких назбиралося майже 480 (за іншими даними 600), і всі вони документально підтверджували свою родинну приналежність до роду Полуботків. На з'їзді вибрали комісію із 25 чоловік, яка повинна була зайнятися пошуками скарбу. На зібрані гроші найняли знаменитого київського адвоката Кулябко-Корецького, який поїхав до Лондона, де довідався, що Ост-Індійська компанія була ліквідована у 1858 році, а її активи передано у інший банк. Адвокат збирався знову поїхати в Англію, але перешкодила війна 1914 року.

У 1922 році до посла України у Відні Юрія Коцюбинського (сина письменника Михайла Коцюбинського) звернувся чоловік, який приїхав із Сан-Пауло (Бразилія) і назвався прямим потомком гетьмана Остапом Полуботком. Він показав фотокопію документа про банківський внесок Полуботка. Справа перейшла до рук англійського полковника Роберта Мітчела, який доводив, що, по-перше, Англія не має дипломатичних

тар сприйняв розмову як жарт і поклав трубку.

У 1938 році знайома сестри Б. Шеболдуєва у Москві, яка працювала у Зовнішторгбанку, розповіла їй про делегацію англійців, які приїздили до них на переговори у справі спадку Полуботка. Жінка боялася про це говорити, бо на той час Шеболдуєв і ще двоє її родичів були заарештовані. На допитах від Шеболдуєва вимагали, щоб він визнав, що нібито писав листа в посольство Великобританії у Парижі, в якому просив в'язати наявність скарбу Полуботка в Англії з тим, щоб втекти за кордон і мати гроші на розкішне життя.

В кінці 1980-х років співробітники КГБ СРСР у Лондоні уточнили, що Ост-Індійська компанія дійсно ліквідована у 1858 році, а всі її активи передані в "Банк оф Інгленд". Представник цього банку у 1922 році приїздив на переговори у Відень до посла України Юрія Коцюбинського. Вважають, що в цьому банку скарби Полуботка знаходилися до початку другої Світової війни.

27 грудня 1947 року в Москві було підписано договір з Англією, за яким усі військові поставки Англії були зроблені за згоду СРСР відмовитися від будь-яких претензій на золото Полуботка. Цей договір підписав міністр торгівлі Великобританії Г. Вільсон і з боку СРСР – А. Мікоян. Проте, знайти секретний додаток до цього договору, де йшлося про золото Полуботка, не вдалося.

Наступні договори про відмову від взаємних фінансових і майнових претензій між Англією і СРСР були підписані у січні 1969 року прем'єр-міністром О. Косигінім і літом 1986 року міністром закордонних справ Е. Шеварднадзе.

Після 1992 року представники України відвідали "Банк оф Інгленд", де їх переконували, що ніяких вкладів Полуботка там ніколи не було. Підраховано, що у випадку повернення втраченого золота Полуботка кожен житель сучасної України одержав би по 300 тисяч доларів, бо за умовою вклад мав зростати на 4% щорічно.

Золото

Полуботка

стосунків із Україною, і по-друге, за 200 років сума процентів на вклад така велика, що її вилучення може розорити економіку Англії. Через два роки утворився СРСР і посольство України у Відні було скасоване. Юрія Коцюбинського пізніше розстріляли як ворога народу.

На початку 1930-х років першому секретареві Північно-Кавказського крайкому партії Борису Шеболдуєву (син жінки, яка брала участь у з'їзді спадкоємців скарбу Полуботка в Стародубі у 1908 році) хтось подзвонив по телефону і сказав, що може допомогти йому в одержанні частини спадку гетьмана Полуботка. Секре-

Батурин жив очікуванням. Вже кілька тижнів. І якщо чогось чекали майже всі, то чого чекають, не знав майже ніхто. Проте чекали.

Тепер навіть при зустрічі батуринці замість "Добрий день!", "Як здоров'я?" один одного запитували: "Ну що, чекаєш?", – "Та чекаю, батькам його ковінка. В голові вже свербить від того чекання". – Чули у відповідь.

Все було настільки втаємничене, що, мабуть, навіть організатори отого Великого Чекання не віддали, що ж воно насправді має відбутися і коли. Поет і художник, який рік тому познайомилися на Майдані, а оце вдвох прибули до Батурина із зони АТО, – також штовхалися в натовпі, сподіваючись вивідати бодай якусь інформацію. І їм таки пощастило. Нараз підловили якогось добродія з манерами і мармізою затятого чиновника, запросили в шинок і там після третьої чи й п'ятої, бо який-то чиновник не любить на дурняк добряче випити й закусити, запахаючи до рота канапку, той пошепки процідив: "А таки відбудеться Чорна рада, їй-Богу, буде. І на ній пере-

можцю Янковецькому булаву вручимо. А то ви як думали? На цьому все й ококошилось? Ні, Чорна рада все своєму вирішить. Бачите, скільки народу з'їхалося до Батурина".

І справді, місто за кілька днів подвоїлося, стало схоже на Умань у вересневі дні. Правда, прибулий контингент був зовсім іншого пошибу. А саме такого, що коли глянеш на цей люд, одразу кишені ховати хочеться, а чужаків краще обійти десятою дорогою від гріха подалі. Інформація, здобута за допомогою "Хлібного дару", наших хлопців не вдовольнила. Мало що бовкне сп'яну провінційний чиновник. Тож стривожено ходили поміж людьми, дослухаючись до кожного слова.

Аж враз вони гукнули, звертаючись один до одного:

– Он хто нам підкаже, що тут за веремія діється! Це ж наш Гаврош.

– Та не ваш, а чернігівський. Ви – київці, а я – чернігівець. Це ж ти у своєму вірші мене чернігівським Гаврошем обізвав. За що й красненько дякую. А тобі за мій портрет, здається, він і досі висить на Майдані.

Гаврош, ще зовсім юний хлопець, якого обоє добре знали по Майдану, ввів їх у курс справ. Потерпівши від

А далі справді було цікаво. Але не за наміченою програмою. На поміст піднявся сам Янковецький у супроводі посиленої охорони у личинах московських бояр. Вони говорили величальні слова, а ще про те, як прогадали українці, що пішли на поводу у американських імперіалістів-капіталістів і зрадили свого мудрого старшого брата. Але справедливість восторжествує. Двоє дебелих бородатих дядьків підійшли до столу, зняли з нього рушник, і всі побачили, що поруч з пишним короваєм лежить червоний з гулею у вигляді здоровенної дулі на кінці гарбуз.

Німа сцена тривала якусь мить. Затим натовп зареготав, засвистів, усі заплескали у долоні. Аж тут люди поспіхом розступилися. Бо на Майдан вилетів вершник на баскою коні.

– Козак Мамай! Козак Мамай! – закричали люди.

– Точно, це ж Микола з гурту "Козацькі затії" в образі Мамає.

Оселедець, шабля при боці, кобза за плечима, а в руках мотузка, скручена, наче ласо в отих ковбоїв-капіталістів. Ледь стримавши коня, Мамай-Микола кинув ласо з міцних поліських конопель і воно оперезало Янковецького. Вершник пришпорив коня і потяг липового гетьмана геть з Майдану.

– Люди добрі, а що ви далі намірені робити з цим злодіяком? – голосно сміючись, запитала якась молодиця.

– А що, хіба не знаєте, що наші пращури далекі в таких випадках робили? Обіллемо дьогтем, обкачаємо в пір'ї, задом наперед посадимо на коня і до Хутора-Михайлівського відвеземо. А там пряма дорога на Москву, на сиденьки до свого побратима.

– А що, хіба не знаєте, що наші пращури далекі в таких випадках робили? Обіллемо дьогтем, обкачаємо в пір'ї, задом наперед посадимо на коня і до Хутора-Михайлівського відвеземо. А там пряма дорога на Москву, на сиденьки до свого побратима.

P.S. Як стало відомо згодом, чернігівці таки зуміли вшанувати невдачу-гетьмана: на фасаді Прилуцької в'язниці, де свого часу гартувався Янковецький, після Чорної ради пришили меморіальну дошку.

Валентин АВДЄЄНКО

Чорна рада у БАТУРИНІ

(Драма-феєрія,
або Новорічна напівфантастична пригода)

Майдану і не досягнувши своєї мети за допомогою "зелених чоловічків", московський зверхник, згорьований тяжкою хворобою величі, вирішив зробити останню спробу загарбати Україну, поставивши для цього гетьманом, себто президентом, свою маріонетку Янковецького. Ось для чого тут розігрується великий спектакль.

У Батурин з'їхалися представники всіх областей, священники всіх конфесій, а на ділі – елементарний злочинний елемент, заздальгідь натасканий на те, що і як їм слід зробити і говорити. Та хлопці Дороша з першого сектора роблять все, як треба, але по-своєму. Тим паче, що булава, заготовлена для передачі Янкові, що лежала разом з короваєм на накритім вишитим рушником столі, вже там не лежить. Замість неї там корейський гарбуз.

Поговоримо про любов

Так називався творчий вечір Тетяни Череп-Пероганич, який відбувся нещодавно. Зібралися рідні, друзі, знайомі, зігривали серця піснею, словом, жартами.

Серед гостей – багато дорогих облич. Спогади про шкільні роки привезли до Києва вчителі Старобасанської ЗОШ Віра Сіра, Раїса Савченко, сільський голова Лідія Єреп, про роки не шкільні – директор Бобровицького краєзнавчого музею Алла Мулярчук зі своєю колегою Оксаною Носач. Побаження – виконавчий директор Чернігівського земляцтва у місті Києві Тетяна Літошко. Пісні – заслужений працівник культури, методист РБК Катерина Калініченко, фольклорне trio у складі Катерини Калініченко, Галини Синиці, Людмили Костенко з Бобровиці.

Прозвучали також вокальні номери у виконанні неперевершених, талановитих Інни Ярмоленко, викладача Бобровицької школи мистецтв, та Людмили Костенко, директора районного будинку дитячої творчості.

Друзі-колеги – автори мистецького порталу "Жінка-УКРАЇНКА", співзасновниками якого є Юрій і Тетяна, – вітали іменинницю. Ведуча вечора Оксана Радушинська читала вірші Тетяни Череп-Пероганич, знайомила присутніх з родзинками її творчої біографії. Пісні на вірші пані Тетяни "Нам добре удвох", "Задрімала зима", "Півонії пахнуть", "Я – жінка!", "Два сини" та ін. виконували гурт "Асса", Світлана Мирвода, Маркіян Свято, Оксана Євсюкова, Андрій Бондаренко, Юрій Старчевод, Василь Лютий.

Гімном-сповіддю для всіх матерів прозвучала пісня "Мамо, матусю" на вірші Тетяни Череп-Пероганич у виконанні Світлани Мирводи, присвячена мамі іменинниці, присутній на вечорі.

Свої вірші для іменинниці читали Лариса Петрова, Галина Фесюк, Ярина Мавка, Тетяна Іванчук, Світлана Макаревська, Галинка Верховинка.

Завершальним акордом стала пісня Юрія Пероганича, яку він підготував для дружини-іменинниці. Хоча, мабуть, найбільшим подарунком для пані Тетяни стало те, що їхній син, дворічний Богданко, захоплено спостерігав дійство або дрімив під мамині вірші, але зовсім не вередував. Усі гості переконалися: зростає творче дитя.

Вела вечір письменниця Оксана Радушинська.

На загал варто додати, що подібні літературні вечори дозволяють не тільки збагачуватись творчістю інших, вони допомагають автору самовдосконалюватись, додають сили для майбутньої творчої праці, а в даному випадку Тетяна і Юрій Пероганичі показали ще й свій приклад любові і поваги один до одного, утвердили розуміння, як важливо творчим особистостям, коли вони живуть поруч, разом, мати у собі яскравий вогник – любові.

Ніна ГОЛОВЧЕНКО,
Галина ФЕСЮК

БІЛЬ І ГНІВ ПОЕТА

У нашому земляцтві чимало майстрів слова, які давно заслужили повагу та увагу в Україні. Серед них і Гриць Гайовий – поет, прозаїк, документаліст, майстер гумору та сатири, а ще колишній дисидент тоталітарного комуністичного режиму. Та, на щастя, він не зламався тоді, як продовжує боротися за справедливість і за сучасного суспільного ладу. Підтвердження цьому – нові книги.

Так, у видавничому центрі "Провітра" за фінансової підтримки закритого акціонерного товариства "Оболонь" щойно вийшла в світ нова злободенна, змістовно насичена й ошатно оформлена книжка члена Національної спілки письменників України Гриця Гайового під кричущим заголовком "Б'ю на сполох! (1953–2013)".

Це солідна збірка різножанрових поетичних творів виключно політичної сатири відомого журналіста й літератора, колишнього дисидента й "вічного опозиціонера", що виношувались і писалися в різних, часом доволі несприятливих умовах, від початку п'ятдесятих років минулого століття і аж до наших днів. Адресується вона не лише строгим цінителям гострого й дотепного слова, а й широкому загалові для естрадного й камерного читання.

Особливої уваги заслуговують злободенні, влучні й дошкульні поетичні бурлески, інвективи, сатири, памфлети, байки, епіграми, пародії років незалежності (автор це слово зазвичай супроводжує ремаркою "так званої"), коли політична сатира в суто літературному її варіанті офіційно практично зведена нанівець, і лише окремі її вогнища підживлюються ентузіазмом таких подвижників нині занедбаного, але вкрай необхідного літературного жанру, як автор цієї повоєнної унікальної книжки:

*Коли якась прикрість мені допіка,
Я завше до Господа лину в думках:
– Скажи мені, Боже – ясний Світовид,
Навіщо Ти так забамбулив нарід
В басейнах Дунаю, Дніпра та Дінця,
Що можна дурити його без кінця?!*

*І ось що у відповідь каже Господь:
– Провини народу на Бога не зводь.
Розумного дурають? Пусті то слова:
Кайдани на себе він сам надіва.*

Наш кор.

АФОРИ

Розповідають, що над класиком української літератури Василем Стефаном завжди звивалися різні птахи. Де він не проходив, постійно над його головою літали ластівки, дзвонили синички...

А над нашими "економічними класиками" – озаровцями вишугували чомусь коршуни, кібці, ворони та інші стерв'ятники. Бо знали, де можна легко поживитися. Від них тільки й чути було:

- Кра-кра-кра-кра! – а до людей долинали одне й теж:
- Украв-украв-украв...

А тепер чути:

- Корупція-корупція-корупція!
- Ці слова злилися у єдине:
- Революція!

У письменника Ю. Набокова є такий "інтернаціональний" вислів: "Я готовий жити в будь-якій країні світу, портрет керівника якої не перевищує розмірів поштової марки".

У нас, звичайно, він не захоче мешкати, бо портрети наших очільників часом не вміщуються навіть на великих "біс-бордах". Хоча вони не проти з'явитись і на звичайних марках, аби поскоріше "катнути в народ", поскоріше обдурити його. До речі, у слові "катнути" виразно прочитується корінь "кат"...

Дорога пролягала по Харківщині. У моє купе підсіла дівчина – гарна собою з чорною косою, що звивалася через плече. Сама – словоохоча.

І незабаром я уже знав: закінчила школу, документи здала до педінституту. Як вона про це розповідала – ну чисто волжанка: у кожному слові робила наголос на "о".

– Ви там народилися? – поцікавився я.

Та виявилось, що вона корінна українка, її прадіди з козацького роду. А досягла успіхів з привольської говірки самотужки. Поставила мету – і є результат. А чому б тобі, україно, не вивчити гуцульську говірку чи знати, як спілкуються між собою поліщуки або подоляни? Несподівано для неї я так закінчив фразу.

– А зачєм? – Відрізала вона й відвернулася до вікна, за яким у розпачі втікала присоромлена Україна. Стук вагонних коліс нагадав мені удари молота по гранітній дошці на будинку, де жив геніальний філолог Юрій Шевельов, харків'янин, земляк моєї супутниці.

– Так-так-так! Так-так-так!

Та це вже чулися кулеметні черги, що долітали зі сходу України.

Сільське кладовище: хрести-стежки-скромні обеліски. Вони спинилися перед самим полем, на якому половіють житні хвилі. Не хочеться вірити, що під цими горбочками лежать без діла ті, хто недавно сів і збирав дорідний урожай. Подумалось: коли притихає село, з-під хрестів виходять односельці, сідають на злежалі горбочки і дивляться-дивляться в поле, радіють і сумують із повієм легкого вітерцю. Та літня ніч така коротка, що вони не намілюються працею своїх нащадків, невдоволеними повертаються в свої прості ложа. Щоб і наступної ночі, коли випливе над вербами срібний різко місяця, ось так знову сидіти під своїми хрестами і обелісками, чаруватися неосяжною гладінню жита і пшениці, не порушуючи нічим нічної тиші.

Предтечі не знають втечі.

Дмитро ГОЛОВКО

Медвежий кадуб

Миколі
Букатому –
на
славний
ювілей

Привітання!

*Світ його ловив і не впіймав.
Він сьогодні тут, а там в Європі.
І ніде він дров не наламав
Хоч і сів по собі неспокій.
Брав він Прагу, Рим, Стамбул,
Берлін*

*Та й Гусавку він не забуває,
Метеором пролітає він,
І дружина Оля лиш зітхає.
Він надбав синів Сашка й Дмитра
Ще й дочку Наталку для комплекту
І керує ними з-над Дніпра
Згідно посеймового проекту.
Діда ждуть онуки дороги,
Вся Європа кличе журналіста,
Та Десна виходить з берегів,
Тож йому не випада й присісти.
І горить душа його, як ватра.
Тож, мабуть, як кажуть, недарма
З ним в Стамбулі мліє Клеопатра,
У Берліні Меркель обійма.
Хто підсобить Крепкіній, скажіть,
Вилупить у ЗМІ так звані ляпи?
З Мени звуть: "До нас Ви поспішіть,
Тут такі чиновники-розтяпи".
Нині він рішуче, як ніколи,
Ювілейний перейшов поріг.
Тож хвала, земляче наш Миколо,
Ми тобі вклоняємось до ніг!
Отакий Микола наш Букатий,
Все йому зіходить із руки.
Вип'ємо ж за нього дзбан пузатий
І з'їмо із дачі кабаки!*

Медом поділився
Петро Медвідь

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор
Віктор ТКАЧЕНКО
Головний редактор
Леонід ГОРЛАЧ
Засновник: товариство
"Чернігівське земляцтво"
в м. Києві

Газета зареєстрована Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 06.XI.2001 р.
Реєстраційне свідоцтво: серія KB №5594
Передплатний індекс 37630
Адреса редакції: 02660, Київ, Броварський проспект, 15, тел. 206-87-12
Контакти: www.chz.org.ua, e-mail: otporig@ukr.net

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

В.В. Ткаченко, В.І. Авдеєнко, Л.Н. Горlach (Коваленко), А.Л. Курданов, Т.А. Літошко, П.І. Медвідь, О.Ф. Орехович, Ю.А. Русанов, М.М. Ткач, В.В. Пушкар'єв, В.Є. Устименко, М.І. Халимоненко.

За достовірність фактів, точність імен і прізвищ, географічних та історичних реалій відповідають автори публікацій.

Передрук тільки з відома видання. Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Літературний редактор Ганна Скрипка. Комп'ютерний набір Ганна Скрипка.

Верстка, дизайн Оксана Кисленко.

Надруковано та зверстано на замовлення товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві у КП "Редакція журналу "Дім, сад, город". Тираж 2000.